"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ— ସର୍ବଦା ଏହି ଖୁସିରେ ରୁହ ଯେ ଆମକୁ କିଏ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ମନମନାଭବ ଅଟେ, ତୁମେମାନେ ଏଥିପାଇଁ ଖୁସୀ ହେଉଛ ଯେ କାଲି ଆମେ ପଥର ବୁଦ୍ଧି ଥିଲୁ, ଆଜି ପାରସ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛୁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହେବାର ଆଧାର କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ନିଶ୍ଚୟ । ଯଦି ଭାଗ୍ୟ ଉଦୟ ହେବାରେ ଡେରି ଥିବ ତେବେ ଛୋଟେଇ-ଛୋଟେଇ କରି ଚାଲିବେ । ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ଆତ୍ମା ଭଲ ଭାବରେ ପାଠପଢ଼ି ଦ୍ରୁତଗତିରେ ଆଗକୁ ବଢି ଚାଲିବେ । ଯଦି କୌଣସି କଥାରେ ସଂଶୟ ଥିବ ତେବେ ପଛରେ ରହିଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିକୁ ବାବାଙ୍କ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୌଡାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଲଗାଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପାଠ ପଢନ୍ତି ଏବଂ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ପାଠପଢି କ'ଣ ହେବାର ଅଛି । ସେହିପରି ମିଠା-ମିଠା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ଆସିବା ଦରକାର ଯେ, ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ପାରସପୁରୀର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ତେଣୁ ଏହି ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ଆମେ ପାରସ ପୁରୀର ମାଲିକ ପାରସନାଥ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ, ସାରାଦିନ ଏହି ଖୁସିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ — ପାରସବୁଦ୍ଧି କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ? ସେଠାରେ ଘର ଆଦି ସବୁ ସୁନା-ଚାନ୍ଦିର ହେବ । ଏଠାରେ ତ ପଥର-ଇଟାର ଘର ତିଆରି ହେଉଛି । ଏବେ ପୁଣି ତୁମେମାନେ ପଥର ବୁଦ୍ଧିରୁ ପାରସବୁଦ୍ଧି ହେଉଛ । ତେବେ ବାବା ଏଠାକୁ ଆସିଲେ ହିଁ ପଥର ବୁଦ୍ଧିରୁ ପାରସବୁଦ୍ଧି କରାଇବେ ନା! ତୁମେମାନେ ଏଠାରେ ବସିଛ ଏବଂ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମର ସ୍କୁଲ ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ । ଏହି ସ୍କୁଲ ଠାରୁ ବଡ ସ୍କୁଲ୍ ଆଉ ନାହିଁ । ଏହି ସ୍କୁଲରୁ ତୁମେମାନେ କୋଟି-କୋଟି ପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ କେତେ ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ପଥର ପୁରୀରୁ ପାରସ ପୁରୀକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ । କାଲି ପଥରବୁଦ୍ଧି ଥିଲ, ଆଜି ପାରସବୁଦ୍ଧି ହେଉଛ । ଏହି ସବୁ କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ମନମନାଭବ ଅଟେ । ପାଠ ପଢାଇବା ପାଇଁ ସ୍କୁଲ୍‌କୁ ଶିକ୍ଷକମାନେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଛାତ୍ରମାନଙ୍କ ମନରେ ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ, ଏବେ ଶିକ୍ଷକ ଆସିବେ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ — ଆମର ଶିକ୍ଷକ ହେଲେ ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ । ସେ ଆମକୁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସିବେ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଡାକି ଚାଲିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ମଧ୍ୟ ଏହି ସୃଷ୍ଟିକୁ ଆସିଗଲେଣି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏପରି ହୋଇଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଲେଖାଯାଇଛି ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି, କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ହେଲେ ପଥର ବୁଦ୍ଧି । ତୁମମାନଙ୍କର ବିନାଶ କାଳେ ପ୍ରୀତିବୁଦ୍ଧି ହେଉଛି । ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଏବେ ପାରସ ହେଉଛି । ତେବେ ଏପରି କୌଣସି ଉପାୟ ବାହାର କରିବା ଉଚିତ୍ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯିବେ । ଏଠାକୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତଙ୍କୁ ନେଇ ଆସୁଛନ୍ତି, ତଥାପି କହୁଛନ୍ତି ଶିବବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀର ମାଧ୍ୟମରେ କିପରି ପାଠ ପଢାଉଥିବେ! କିପରି ଆସୁଥିବେ ? କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏତେ ସବୁ ସେଣ୍ଟରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ତେବେ ଏମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି ନା । ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ ଏବଂ ସେହି ଶିବବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଭାଗ୍ୟ ଡେ଼ରିରେ ଖୋଲିବାର ଥିବ ତେବେ ଛୋଟେଇ ଛୋଟେଇ କରି ଚାଲିବେ । କମ୍ ପାଠୁଆକୁ କୁହାଯାଏ — ଇଏ ଛୋଟାଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ସଂଶୟ ବୁଦ୍ଧି ସେମାନେ ପଛରେ ରହିଯିବେ । ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି, ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ଼ି ଆଗକୁ ଦ୍ରୁତ ଗତିରେ ବଢିଚାଲିବେ । ବାବା କେତେ ସରଳ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ପିଲାମାନେ ଦୌଡ ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡି ଚିହ୍ନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇ ପୁଣି ଫେରିଆସନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେତେ ଜଲଦି ବୁଦ୍ଧିକୁ ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଦୌଡ଼ାଇବ ସେତେ ଜଲଦି ସତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ଏଠାରେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ତୀର ମଧ୍ୟ ଲାଗୁଛି, କିନ୍ତୁ ଏଠାରୁ ବାହାରକୁ ଗଲେ ତ ସବୁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ଜ୍ଞାନର ଇଞ୍ଜେକସନ୍ ଲଗାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ତା'ର ନିଶା ମଧ୍ୟ ଚଢିବା ଦରକାର ନା । କିନ୍ତୁ ଚଢୁନାହିଁ । ଏଠାରେ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତର ପିଆଲା ପିଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ତା'ର ପ୍ରଭାବ ରହୁଛି, ନିଶା ଚଢୁଛି । ବାହାରକୁ ଗଲେ ପୁଣି ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି — ଜ୍ଞାନ ସାଗର ପତିତ ପାବନ ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ମୁକ୍ତିଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାର ସମ୍ପତ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବର୍ସା ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସନ୍ତାନମାନେ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପୂରା ସାଗର ହୁଅ । ମୋ ପାଖରେ ଯେତେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେ ସବୁ ଧାରଣ କର ।

ଶିବବାବାଙ୍କର ଦେହର ନିଶା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ମୁଁ ସର୍ବଦା ଶାନ୍ତ ରହୁଛି । ତୁମମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଦେହ ନଥିଲା ସେସମୟରେ ଦେହର ନିଶା ନଥିଲା । ଶିବବାବା କହୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏହା ମୋର ନିଜର ଶରୀର । ଶିବବାବା ଏହି ଶରୀରକୁ ଲୋନ ଅର୍ଥାତ୍ ଧାର ନେଇଛନ୍ତି, ତେବେ ଲୋନ୍ ନେଇଥିବା ଜିନିଷ କ'ଣ ନିଜର ହୁଏ ? ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ସେବା କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ, ତେଣୁ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ

ଦୌଡ଼ିବା ଉଚିତ୍ । ଏତେ ଯଜ୍ଞ ତପ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି, ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ସେ ମିଳିବେ କିପରି ? ଭାବୁଛନ୍ତି କୌଣସି ନା କୌଣସି ରୂପରେ ଭଗବାନ ଆସିଯିବେ । ବାବା ବହୁତ ସହଜ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ବୁଝାଅ । ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାଯୁଗର ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ଲେଖାଯାଇଛି । ଏଥିରେ ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଠିକ୍ ଅଛି । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀମାନେ ପରେ ପୁଣି ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି ପୁଣି ଦେଖାଅ ଯେବେଠାରୁ ରାବଣରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଭାରତ ପତିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଦ୍ୱାପର ଯୁଗ ଏବଂ କଳିଯୁଗରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା, ଯାହାର ତିଥି - ତାରିଖ ସବୁ ଏଥିରେ ଲଗାଯାଇଛି । ମଝିରେ ରହିଛି ସଙ୍ଗମଯୁଗ । ତେବେ ରଥୀ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଦରକାର ନା । ଯେଉଁ ରଥରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ବାବା ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ପଦବୀକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜତ୍ୱ କେତେ ସମୟ ଚାଲୁଛି । ଆଉ ସବୁ ପରିବାର ହଦର ଅଟେ । ଏହା ବେହଦର । ତେବେ ଏହି ବେହଦର ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳକୁ ଜାଣିବା ଦରକାର ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ । ପୁଣି ଦୈବୀ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏହି ପଥରପୁରୀ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବ । ବିନାଶ ନ ହେଲେ, ନୂଆ ଦୁନିଆ କିପରି ଆସିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ କହୁଛନ୍ତି ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ବାସ୍ତବରେ ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ କେବେ ହେବ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ, ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ ହେବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି ଯମୁନା ନଦୀ କୂଳରେ ମହଲ ହେବ । ଯେତେବେଳେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ହେବ ସେତେବେଳେ କୁହାଯିବ ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ, ପାରସପୁରୀ । ନୂଆ ରାଜ୍ୟ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି ଯେ ଡ୍ରାମା କିପରି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତା କିଏ-କିଏ, ତାହା ଜାଣିବା ଦରକାର ନା । ଅଭିନେତା ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତାଙ୍କୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏହି ନାଟକର ମୁଖ୍ୟ ଏକ୍ଟର୍ସ ଅଟ । ସବୁଠାରୁ ମୁଖ୍ୟ ପାର୍ଟ ତୁମେମାନେ କରୁଛ । ତୁମେମାନେ ଆତ୍ମିକ ସମାଜ ସେବକ ଅଟ । ବାକି ସବୁ ଶାରୀରିକ ସମାଜ ସେବକ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଆତ୍ମାକୁ ବୁଝାଉଛ, ଆତ୍ମା ହିଁ ଏଠାରେ ପାଠ ପଢୁଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଶରୀର ପଢୁଛି । ଏକଥା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଆତ୍ମା ଏହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ପଢୁଛି । ବାରିଷ୍ଟର ଆଦି ମୁଁ ଆତ୍ମା ହେଉଛି । ଏବେ ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସଂସ୍କାର ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାରେ ରହୁଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ସଂସ୍କାର ନେଇଯିବ ପୁଣି ଆସି ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ରାଜ୍ୟ କରିବ, ଯେପରି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ରାଜଧାନୀ ଚାଲିଥିଲା ସେହିପରି ପୁଣି ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ । ଏଥିରେ କୌଣସି ପଚାରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି — ଦେହ-ଅଭିମାନରେ କେବେ ହେଲେ ଆସ ନାହିଁ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । କୌଣସି ବିକର୍ମ କରନାହିଁ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରୁହ, ନଚେତ୍ ଗୋଟିଏ ବିକର୍ମର ବୋଝ ଶହେଗୁଣା ହୋଇଯିବ । ହାଡ଼ଗୋଡ଼ ଏକଦମ୍ ଭାଙ୍ଗିଯିବ । ଏଥିରେ ପୁଣି ମୁଖ୍ୟ ବିକାର ହେଉଛି କାମ । କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ହଇରାଣ କରୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ସେମାନଙ୍କୁ ମାରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏଥିରେ ପଚାରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏହାକୁ ଛୋଟ ପଇସାକର ପାପ କୁହାଯିବ । ତୁମମାନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ତ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ଅଛି; ପ୍ରଥମେ ତାକୁ ଭସ୍ମ କର । ବାବା ପବିତ୍ର ହେବାର ବହୁତ ସହଜ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସ୍ମରଣ ଦ୍ୱାରା ପାବନ ହୋଇଯିବ । ଭଗବାନୁବାଚ — ମୁଁ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛି । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଏକଥା ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ ନିଜକୁ ଶରୀର ହିଁ ଭାବୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରାଯାଏ, ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମେଳା ଲାଗୁଛି । ଏଥିରେ କୌଣସି ଶବ୍ଦ ଝାଞ୍ଜ କୀର୍ତ୍ତନ ଆଦି କରିବାର ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ପାଠପଢା, ଦୂର-ଦୂରରୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି, ଆଗକୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଆକର୍ଷଣ ହେବ । ଏବେ କାହାକୁ ଏତେ ଆକର୍ଷଣ ହେଉନାହିଁ, କାହିଁକିନା ଯୋଗ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଯେପରି ତୀର୍ଥଯାତ୍ରାରୁ ଯେତେବେଳେ ଘରକୁ ଫେରନ୍ତି, ଘର ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଘର ମନେ ପଡିଥାଏ, ପିଲାମାନେ ମନେ ପଡ଼ିଥା'ନ୍ତି । ଘରେ ପହଞ୍ଚିବା ମାତ୍ରେ ଖୁସିରେ ଆସି ମିଶିଥା'ନ୍ତି । ଖୁସି ଦ୍ୱିଗୁଣିତ ହୋଇଯାଏ । ପ୍ରଥମେ ସ୍ତ୍ରୀ ମନେ ପଡ଼ିବ, ପୁଣି ପିଲାଛୁଆ ଆଦି ମନେ ପଡ଼ିବେ । ସେହିପରି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଘର ପରମଧାମ ମନେ ପଡିବ, ମନେ ପଡିଯିବ ଯେ ଆମେ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ, ସେଠାରେ କେବଳ ବାବା ଏବଂ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ରହିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ଡ଼ବଲ ଖୁସି ହେଉଛି ଯେ, ଶାନ୍ତିଧାମ ଘରକୁ ଯିବୁ ପୁଣି ରାଜଧାନୀକୁ ଆସିବୁ । ବାସ୍ ଏବେ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବା ଏବଂ ବର୍ସାକୁ ମନେ ପକାଅ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଗୁଲ୍ ଗୁଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଫୁଲ ସଦୃଶ କରି, ନୟନରେ ବସାଇ ସାଥିରେ ନେଇଯିବେ । ଏଥିରେ ଟିକିଏ ହେଲେ କଷ୍ଟ ନାହିଁ । ଯେପରି ମଶାମାନଙ୍କର ଦଳ ଯାଇଥାଏ ନା । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯିବ । ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରୁଛ । ଘର ଅର୍ଥାତ୍ ପରମଧାମକୁ ନୁହେଁ ।

ବାବାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଗରୀବ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ଉପରେ ପଡୁଛି । ବାବା ଦୀନବନ୍ଧୁ ଅଟନ୍ତି ନା । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଗାଁ କୁ ସେବା କରିବାକୁ ଯାଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କର ଗାଁ କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଏ ଦୁନିଆକୁ ପାରସପୁରୀ କରୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ନର୍କ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏହାକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ନୂଆ ଦିଲ୍ଲୀ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହିଁ ହେବ । ସେଠାରେ ରାଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ତୁମମାନଙ୍କର ହେବ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ନିଶା ଚଢୁଛି ଯେ ଯେପରି କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା ସେହିପରି ଆମେ ପୁନର୍ବାର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରିବୁ । ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଏପରି ଘର ତିଆରି କରିବୁ । ନା । ତୁମେମାନେ ସେଠାକୁ ଗଲେ ସ୍ୱତଃ ତିଆରି କରିବାରେ ଲାଗିପଡ଼ିବ । କାହିଁକିନା ଆତ୍ମାରେ ସେହି ପାର୍ଟ ସବୁ ଭରି ରହିଛି । ଏଠାରେ କେବଳ ପାଠ ପଢିବାର ପାର୍ଟ ରହିଛି । ସେଠାରେ ସ୍ୱତଃ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିବ ଯେ ଆମେ ଏହିପରି ମହଲ ତିଆରି କରିବୁ । ଯେପରି କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ କରିଥିଲ,

ସେହିପରି ତାକୁ କରିବାରେ ଲାଗିପଡିବ । ଆତ୍ମାରେ ସେହି ସଂସ୍କାର ପୂର୍ବରୁ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ତୁମେମାନେ ସେହି ମହଲ ତିଆରି କରିବ, ଯେଉଁ ମହଲରେ ତୁମେମାନେ କଲ୍ପ-କଲ୍ପ ରହିଆସିଛ । ଏହି କଥାକୁ ନୂଆମାନେ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏକଥା ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ, ଆମେ ଆସି ନୂଆ-ନୂଆ ପଏଣ୍ଟସ୍ ଶୁଣି ରିଫ୍ରେସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସତେଜ ହୋଇ ଯାଉଛୁ । ଦିନକୁ ଦିନ ନୂଆ ନୂଆ ପଏଣ୍ଟସ୍ ବାହାରୁଛି । ତାହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସନ୍ତାନମାନେ, ମୁଁ ଏହି ବଳଦ ଅର୍ଥାତ୍ ରଥରେ ସର୍ବଦା ସବାରୀ କରିବି, ଏଥିରେ ମୋତେ ସୁଖ ମିଳୁନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଇବାକୁ ଆସୁଛି । ଏପରି ନୁହେଁ, ମୁଁ ସର୍ବଦା ବଳଦ ଉପରେ ସବାରୀ କରି ବସିଛି । ରାତି ଦିନ କ'ଣ ବଳଦ ଉପରେ ବସିଥା'ନ୍ତି କି ? ତାଙ୍କର ତ ସେକେଣ୍ଡରେ ଯିବା ଆସିବା ହୋଇଥାଏ । ସର୍ବଦା ବସିବାର କାଇଦା ହିଁ ନାହିଁ । ବାବା କେତେ ଦୂରରୁ ପାଠ ପଢାଇବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି, ତାହା ହିଁ ହେଉଛି ତାଙ୍କର ଘର । ସାରା ଦିନ ଶରୀରରେ ତ ରହିବେ ନାହିଁ, ସେଥିରେ ତାଙ୍କୁ ସୁଖ ମିଳେ ନାହିଁ । ଯେପରି ପିଞ୍ଜରାରେ ଶୁଆ ବନ୍ଧନରେ ରହିଥାଏ, ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମୁଁ ଏହାକୁ ଲୋନ୍ ନେଉଛି । ତୁମେମାନେ କହୁଛ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଇବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଖୁସିରେ ଲୋମ ଟାଙ୍କୁରି ଉଠିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ଖୁସି କମ୍ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହି ଧନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମା ବାବା ସ୍ଥାୟୀ ବସିଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ବଳଦ ଉପରେ କ'ଣ ଦୁଇଟା ସବାରୀ ସର୍ବଦା ହୋଇପାରିବ କି ? ଶିବବାବା ନିଜ ଧାମରେ ରହୁଛନ୍ତି, ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଆସିବାରେ ଆଦୌ ଡେରି ଲାଗୁ ନାହିଁ । ରକେଟ୍ ଦେଖ, କେତେ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଯାଉଛି । ଆବାଜଠାରୁ ମଧ୍ୟ ତୀକ୍ଷ୍ଣ । ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଛୋଟ ରକେଟ୍ ଅଟେ । ଆତ୍ମା କିପରି ଯାଉଛି । ଏଠାରୁ ତୁରନ୍ତ ଲଣ୍ଡନକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ଏକ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଗାୟନ ରହିଛି ନା । ବାବା ନିଜେ ମଧ୍ୟ ରକେଟ୍ ଅଟନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଇବା ପାଇଁ ଆସୁଛି । ପୁଣି ନିଜ ଘରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ଏହି ସମୟରେ ମୁଁ ବହୁତ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଛି । ମୁଁ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଦାତା ଅଟେ, ତେଣୁ ଭକ୍ତମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଖୁସୀ ରାଜି କରାଇବାକୁ ପଡୁଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପାଠ ପଢାଉଛି । ଭକ୍ତମାନଙ୍କ ମନ ହେଉଛି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉ, କିଛି ନା କିଛି ଭିକ ମାଗୁଛନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଭିକ ଜଗତ୍ଅମ୍ବାଙ୍କୁ ମାଗୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜଗତଅମ୍ବା ଅଟ ନା । ତୁମେମାନେ ବିଶ୍ୱ ରାଜତ୍ୱର ଭିକ ଦେଉଛ । ଗରୀବମାନଙ୍କୁ ଭିକ ମିଳିଥାଏ ନା । ଆମେ ମଧ୍ୟ ଗରୀବ ସେଥିପାଇଁ, ଶିବବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜତ୍ୱକୁ ଭିକ୍ଷା ରୂପରେ ଦେଉଛନ୍ତି । ଭିକ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ, କେବଳ କହୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କୁ ଯୋଗ କରିଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ତୁମେମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବ । ଯଦି ମୋତେ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ମୁଁ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି କରୁଛି, ତୁମମାନଙ୍କର ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ବଡ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମୃତ୍ୟୁର ନାମ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ଅମର ଲୋକ, ସେଠାରେ ମୃତ୍ୟୁର ନାମ ରହିବ ନାହିଁ । କେବଳ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି, ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେଉଛନ୍ତି, ଏହାକୁ କ'ଣ ମୃତ୍ୟୁ କୁହାଯିବ । ତାହା ହେଉଛି ଅମରପୁରୀ । ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ ଯେ, ଆମେ ଛୋଟ ପିଲା ହେବୁ । ତେବେ ଏହା କେତେ ଖୁସିର କଥା । ବାବାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ହେଉଛି ଏବେ ଯାଇ ସନ୍ତାନ ହେବି । ଜାଣିଛନ୍ତି ସେଠାରେ ମୁଖରେ ସୁନାର ଚାମଚ ହେବ । ମୁଁ ଏକମାତ୍ର ସିକିଲଧା ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ବାବା ମୋତେ ପୋଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ମୁଁ ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନ ସେଥିପାଇଁ ବାବା ମୋତେ କେତେ ସ୍ନେହ କରୁଛନ୍ତି । ମୋ ଭିତରେ ଏକଦମ୍ ପ୍ରବେଶ କରିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଖେଳ ଅଟେ ନା । ଖେଳରେ ସର୍ବଦା ଖୁସି ମିଳିଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ଯେ ଇଏ ନିଶ୍ଚିତ ବହୁତ-ବହୁତ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ ହୋଇଥିବେ । ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଏହାଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଖୁସି ଯଥେଷ୍ଟ । ତାହା ହେଲା -- ଭଗବାନ ଆସି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଭଗବାନ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, ପୁଣି ନର୍କରେ କାହିଁକି ଅଛୁ! ଏକଥା କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ବହୁତ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟ; ତେଣୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢୁଛ । ତେବେ ଏପରି ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢା ଉପରେ କେତେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ୍ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହିଭଳି ଡବଲ ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଯେ ଏବେ ଆମର ଯାତ୍ରା ସମାପ୍ତ ହେଲା, ପ୍ରଥମେ ଆମେ ନିଜର ଘର ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବୁ ତା'ପରେ ପୁଣି ନିଜର ରାଜଧାନୀକୁ ଆସିବୁ ।

(୨) ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଯେଉଁ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପର ବୋଝ ରହିଛି ତା'କୁ ଭସ୍ମ କରିବାକୁ ହେବ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି ଆଉ କୌଣସି ବିକର୍ମ କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ମନର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରତା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିର ଦାନ ଦେଉଥିବା ମାନସିକ ଶକ୍ତିର ମହାଦାନୀ ହୁଅ ।

ବାନ୍ଧେଲୀ ମାତାମାନେ ଯଦିଓ ଶାରୀରିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପରତନ୍ତ୍ର ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ମନରେ ଯଦି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଥା'ନ୍ତି ତେବେ ନିଜର ମନର ବୃତ୍ତି ଦ୍ୱାରା, ନିଜର ଶୁଦ୍ଧ ସଂକଳ୍ପ ଦ୍ୱାରା ବିଶ୍ୱର ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ସେବା କରିପାରିବେ । ଆଜିକାଲି ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ମନର ଶାନ୍ତିର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ତେଣୁ ମନ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଆତ୍ମା

ନିଜର ମାନସିକ ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତିର ପ୍ରକମ୍ପନ ବା ତରଙ୍ଗ ଖେଳାଇ ପାରିବ । ଶାନ୍ତିର ସାଗର ପିତାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଆପେ ଆପେ ଶାନ୍ତିର କିରଣ ଚତୁଃର୍ଦ୍ଦିଗରେ ବିଚ୍ଛୁରିତ ହୋଇଥାଏ ତେଣୁ ଏହିଭଳି ଶାନ୍ତିର ଦାନ ଦେଉଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ମାନସିକ ଶକ୍ତିର ମହାଦାନୀ ଅଟନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସ୍ନେହ ରୂପର ଅନୁଭବ ତ ଶୁଣାଉଛ ଏବେ ଶକ୍ତି ରୂପର ଅନୁଭବ ଶୁଣାଅ ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***